

Florentine

Florentine

Ineke Vander Aa

Schrijver: Ineke Vander Aa
Omslagontwerp: Mara De Greef
ISBN: 9789465018706
Uitgeverij: Brave New Books
© Ineke Vander Aa, 2023

Florentine is een fictief verhaal. Enige
gelijkenis met levende personen of
gebeurtenissen berust op puur toeval,
behalve gelijkenissen met Boy.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt worden door
middel van druk, fotokopie, microfilm,
internet of op welke wijze dan ook, zonder
schriftelijke toestemming van de auteur.

www.inekevanderaa.be
Facebook: Shewolf
Instagram: ineke.shewolf

Voor elk geluid
dat uit de stilte ontstaat
en vroeg of laat
altijd weer
naar de stilte terugkeert

'Ze hoorde hoe hij geen geluid maakte, een
stilte die ze net zo goed als een deel van
hem in haarzelf zou bewaren.'

Jan Bleyen

Inhoud

Rosette - 13

Hoofdstuk een

De ochtend - 21

De voormiddag - 27

De middag - 65

De namiddag - 109

Hoofdstuk twee

De avond - 147

De nacht - 165

Hoofdstuk drie

François - 169

Hoofdstuk vier

Florentine - 195

Op blote voeten - 219

Dankwoord - 221

Verklarende woordenlijst - 223

Rosette, 1952

‘Er zijn moeders die hun kinderen moeten afgeven, en gij zegt dat ge er geen wilt?’

Rosette antwoordt niet. Ze kijkt naar haar moeder, die over de geit gebogen staat. Met beide handen betast ze de gespannen buik waarin een lam klaarligt voor de wereld.

Ze hebben deze woorden al zo vaak uitgewisseld dat ze in een bepaalde vorm zijn vastgegroeid. Het lijken geen gesprekken meer, maar opgedreunde dialogen uit een slecht toneelstuk. Met één hand grijpt Rosettes moeder de geit bij de nekharen, met de andere brengt ze achteraan haar vingers in. ‘t Es er *bekan*.’

De geit zwaait met haar kop en wurmt zich vrij.

Rosette hoopt dat het geen bokje is.

Haar moeder veegt haar handen af aan haar schort en kijkt op naar Rosette. ‘Roos. Ge kunt ni anders, dat beseft ge toch?’

Rosette grijpt de schop en hark, en begint keutels bij elkaar te veggen.

‘Wa gaat ge doen, *maske*? Bij uw moeder blijven wonen? En de Celle dan?’

Boven, in de slaapkamer die ze met haar zussen deelt, hangt Rosettes trouwjurk klaar. Voor de stof was haar moeder naar Aarschot gefietst, en de voorbije weken had ze er verwoed aan genaaid. Marie, Rosettes zus met de meest gelijkende vormen, had de jurk telkens gepast.

Sinds haar kindertijd had Rosette geen rok of jurk meer gedragen. Niet sinds die ene zondag in de kerk, toen ze daar als klein meisje het altaar op was geklauterd en ze plots iedereen achter zich hoorde lachen. Haar oudste broer had haar opgetild en had haar omhooggevallen jurkje over haar blote billen getrokken. Dat was de laatste keer geweest dat Rosette een jurkje had willen dragen.

‘*Tedoemme*, Rosette, antwoord!’

Wat kan ze nog zeggen?

Nee, zei ze tegen Marcel, toen hij haar stuntelig ten huwelijk vroeg.

Nee, zei ze tegen haar vader, toen hij zei dat hij al had toegezegd.

Nee, zei ze tegen haar moeder, toen die haar vroeg om de jurk te passen.

‘Nee,’ zegt ze nu.

Het heeft niets met de Celle te maken. Hij is een brave jongen. Ze lachen om dezelfde moppen en bouwden al samen kampen sinds ze konden lopen. Andere meisjes bleven bij hun moeder, maar Rosette verstopte zich in de geitenstal en glipte zodra ze kon naar het bos waarin de jongens speelden. Ze droeg de broeken van haar broers en knipte haar haren kort toen ze vormen kreeg.

Die keer dat haar moeder zulk kabaal maakte omdat Rosette geen jurk aan wilde, hielden drie zussen haar vast opdat haar moeder die jurk over Rosettes hoofd kon trekken. Briesend bleef ze staan, in haar ondergoed, met die jurk om haar hals. Zodra haar moeder de kamer verliet, barstten zij en haar zussen in lachen uit. Uiteindelijk gaf haar moeder het op. Haar vader deed alsof hij van niets wist.

‘Nee is geen antwoord!’ roept haar moeder. ‘Ge trouwt met de Celle, en daarmee uit!’

‘Als ik trouw met de Celle krijgt de jongen nooit kinnekes. Hij verdient beter dan dat.’

‘Godverdomme, Rosette!’ Meteen slaat haar moeder een kruisje.

De gedachte dat Rosette een trouwjurk zou aantrekken is al even absurd als het idee dat een van haar broers het zou doen. Milleke komt voorbij en hurkt bij een van de keuteltjes. Zorgvuldig plukt hij een glanzend exemplaar van de grond, en met een ondeugende glimlach stopt hij het in zijn mond.

‘Lekker *kalishke*, hè?’ lacht Rosette.

Rosettes moeder rolt met haar ogen en trekt haar zoon recht bij zijn arm. ‘Allee, spuug dat uit, kom.’

Met een lange speekseldraad valt de keutel in moeders handpalm.

‘Moeder, ik trouw ni met de Celle en ik wil geen kinnekes kopen.’

Met de zoom van haar schort veegt haar moeder Millekes mond schoon. Dan keert ze zich tot haar oudste dochter. ‘Morgen trouwt ge met de Celle, Rosette, en daarmee uit.’ Met een knik naar de

Florentine

hoogzwangere geit zegt ze: 'Hou dat mieke in 't oog. Als 't een bokske is, roept ge onze va maar.'

Als het een bokje is, denkt Rosette, loop ik ermee weg.

Florentine

Hoofdstuk een

1972

De ochtend

Het ruikt hier naar haarlak en thee. Buiten is het nog donker, waardoor het raam de keuken weerspiegelt. In de gloed van de lampenkap lijkt het bloemige behangpapier oranje in plaats van geel. De kasten lijken grijs in plaats van wit.

Het aanrecht glanst. Over de gootsteen hangt een vaatdoek te drogen. In het putje knispert nog wat schuim. Aan de muur hangt een houten kereltje dat een rol keukenpapier recht houdt. De rol daarop is nooit leeg.

De keukentafel is blauwgrijs met glimmende ijzeren poten. Onderaan zitten er rubbertjes om die de oranje gespikkelde vloertegeltjes beschermen tegen krassen. Onder de keukentafel rusten twee paar voeten. De zijne, met zijn donkerblauwe sokken in zijn thuissandalen. En de hare, met de zwarte pomponnetjes van haar pantoffels. Al sinds ze huwden draagt ze dit soort slofjes. Het lijkt zelfs alsof ze sinds toen hetzelfde

paar draagt. Niets aan haar lijkt ooit te verslijten.

*'Cent fois j'ai voulu dire pourquoi
Mais il m'a coupé la parole
Il parle toujours avant moi
Et sa voix couvre ma voix'*

Haar benen zijn glad verpakt in een glanzende panty, haar knieën zitten verstopt onder de zoom van haar jurk. Rood is haar jurk, met kleine zwarte vogeltjes erop. Zwaluwtjes. De rits ervan drukt tegen haar heup. Bij haar taille plooit de rits iets naar binnen waar hij knelt bij haar ribben. Dat gebeurt altijd wanneer ze zit, want dan spant haar boezem nog meer dan anders.

'Padam... padam... padam...'

Haar handen liggen op het tafelblad. Eén vinger rust in het oor van haar porseleinen kopje. Rood zijn haar vingernagels. Niet hetzelfde rood als haar jurkje. Dat was haar niet opgevallen in de badkamer.

Merde.

*'Il me fait le coup de souviens-toi
Padam... padam... padam...'*

Het bovenste knoopje van haar jurk liet ze vroeger open. Nu is het dicht.

Boven haar schouders krullen haar haren in de vorm van krulspelden naar binnen. Zo zwart als de zwaluwtjes. Bovenaan zijn ze zorgvuldig in een boogje naar achteren gekamd en zitten ze onder een gouden haarspeld.

Het deuntje van Édith Piaf sijpelt vanuit de woonkamer de keuken in. Vluchtig kijkt ze naar hem, maar zijn blik blijft op zijn boterham gericht. Het lied speelde vroeger in hun stamcafé, en daarna in zijn auto. En daarna opnieuw tijdens die bewuste autorit.

'Padam... padam... padam...'

Meestal zet hij de radio af wanneer hij het hoort, maar nu werd het al lang niet meer gespeeld. Het lied is ook al twintig jaar oud.

Florentine ademt diep in en kijkt naar haar kopje thee. Dat kopje was een